

За наукові КАДРИ

СУБОТА
3
ЖОВТНЯ
1953 року
№ 23(391)

Ціна 10 коп.

„Великого напруження і великої пристрасності вимагає наука від людини. Будьте пристрасні в вашій роботі та в ваших шуканнях“.

І. П. ПАВЛОВ.

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечнікова

НА БЛАГО НАРОДУ

З величезним піднесенням і радістю зустрів весь радянський народ рішення Пленуму Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу «Про заходи дальшого розвитку сільського господарства СРСР».

Постанова Пленуму ЦК КПРС яскраво свідчить про щоденне батьківське піклування Комуністичної партії Радянського Союзу про щастя радянського народу. В цьому документі дана грандіозна програма дальшого розвитку сільського господарства СРСР, вказані конкретні шляхи крутого підйому всіх його галузей, різкого зростання виробництва сільськогосподарських продуктів.

Радянський народ під мудрим керівництвом Комуністичної партії успішно вирішує грандіозні задачі будівництва комуністичного суспільства. На основі могутнього підйому народного господарства в нашій країні безперервно підвищується матеріальний і культурний рівень добробуту трудящих. Головним завданням партії в області внутрішньої політики є завдання неухильно добиватись покращання матеріального добробуту робітників, колгоспників, інтелігенції, всього радянського народу.

Благо радянської людини, процвітання нашого соціалістичного суспільства є вищим законом нашої партії. Людина,

задоволення її зростаючих матеріальних і культурних потреб — ось що стоїть в центрі уваги нашої партії, ось що повинно бути в центрі уваги кожної партійної організації.

Партійна і комсомольська організації нашого університету повинні розгорнути широку роботу серед студентського і професорсько-викладацького колективу про вивчення документів вересневого Пленуму ЦК КПРС. Найголовнішим завданням нашого університетського колективу, як і всього радянського народу, є завдання зробити все, що залежить від нас, щоб з честю виконати великі накреслення Комуністичної партії і Радянського уряду.

Здійснення завдань, поставлених вересневим Пленумом ЦК КПРС, піднесе нашу Вітчизну на нову висоту, приведе до всебічного розквіту нашого соціалістичного суспільства.

Приділяючи першорядне значення підвищенню матеріального і культурного добробуту наших людей, партія виховує їх в дусі комуністичного відношення до праці і соціалістичної власності. Чим активнішою буде творча праця студентів і викладачів університету, тим швидше ми виконаємо своє почесне завдання, тим швидше наша соціалістична Батьківщина досягне нових, ще небачених в історії людства, висот!

В МОСКВІ

З великим хвилюванням підїжджали ми до Москви. Нарешті в голубій даліні ми побачили новий Московський університет на Ленінських горах. Москва!.. Зразу ж з вокзалу ми, не домовляючись між собою, пішли на Червону площу, до Кремля.

Москва зустріла нас гостинно. ЦК Спілок працівників культури забезпечив нас гуртожитком, організував для нас екскурсії. Ми відвідали музей В. І. Леніна, музей Революції, Історичний музей і ін. Майже два дні ми оглядали виставку подарунків Й. В. Сталіну.

На промислово-сільськогосподарській виставці Китайської Народної Республіки ми з гордістю дивились на потужні турбіни, токарні станки, ткацькі і прядильні машини. Дивлячись на вітчизняну техніку Китаю, ми з почуттям великої гордості думали про ріст сили і могутності Китайської Народної Республіки, про міцну, вічну дружбу і взаємодопомогу двох великих братніх народів. Китайські екскурсоводи розповіли нам про нові будови в Китаї, про велику братню допомогу Радянського Союзу Китайській

Народній Республіці. На прощання китайський студент-екскурсовод подарував нам журнал з автографом по-китайськи: «Хай міцніє дружба між китайськими і радянськими студентами!».

Тим, хто буде в Москві, обов'язково треба відвідати Останкінський музей. Це чудо із чудес, прекрасний пам'ятник зодчества! Колись це був дворець графа Шереметева, а тепер музей творчості кріпаків. Оглядаючи цей музей, з захопленням і почуттям великої гордості думаєш: «який обдарований, який талановитий російський народ!».

Багато, дуже багато хотілося ще побачити в Москві, але часу не вистачало. Багато з нас майже цілий тиждень оглядали Третьяковську галерею, любителі футболу «боліли» на міжнародній футбольній зустрічі між СРСР і Чехословаччиною, інші відвідували планетарій, кіно, театри.

Згадки про рідну столицю ніколи не згаснуть в нашій пам'яті.

В. ФІННОВ, студент III курсу фізико-математичного факультету

Товариші студенти!

Постанова вересневого пленуму ЦК КПРС зобов'язує нас віддати всі свої сили і знання на благо народу

ШЛЯХ ДО НАУКИ, ДЕРЗАННЯ

З різних кінців безмежної нашої Батьківщини прийшли студенти третього курсу фізико-математичного факультету в наш університет. Різні шляхи вели їх до науки. Одні, закінчивши десятирічку, з свіжими знаннями приступили до вивчення своїх любимих предметів—фізики і математики. Деякі товариші, перш ніж поступити в університет, працювали в колгоспах, на заводах.

Інший шлях до науки був у Бориса Солдатова. Ще не закінчено десятирічку, ще не визріли остаточно мрії про майбутню спеціальність, як почалась Вітчизняна війна.

Навчання перервано, але мрії про майбутню освіту не залишають юнака. Ці мрії не залишали його ніколи. В дні війни Бориса призвали до рядів Радянської Армії. Зі зброєю в руках пройшов Борис тяжкий шлях війни, шлях суворого випробування. В боях з фашистськими загарбниками Борис був поранений. В дні війни Бориса Солдатова—хороброго і відважного бійця Радянської Армії нагороджено орденами і медалями Радянського Союзу.

На фронтах Вітчизняної війни, далеко від рідного краю, часто згадувалось рідне місто, шумні роки шкільного життя і мрія про навчання в рідному учбовому закладі ще більше окрилювала юнака, ще з більшим запалом прагнув радянський воїн здобути перемогу над ворогом і повернутись до

мирного трудового життя, до навчання.

Нарешті настав жаданий день, омріяний солдатами в окопах під холодними дощами і свистом куль, в запеклих боях,—день Перемоги. Перед Борисом, як і перед тисячами інших радянських воїнів, відкрився шлях мирного життя.

Борис повернувся до рідного міста. Багато забуто за час війни, але сповнений енергії Борис ще з більшим завзяттям приступив до праці. Він почав працювати в фізінституті нашого університету і одночасно навчався в школі робітничої молоді. Полюбивши точні науки, особливо фізику, Борис твердо вирішив продовжувати своє навчання на фізико-математичному факультеті. В 1951 р. він успішно склав вступні екзамени і був зарахований студентом першого курсу. Виховавши в собі звичку не відступати перед труднощами, перборювати труднощі упертою, настирливою працею, Борис з перших же днів серйозно поставився до вивчення усіх дисциплін, що читались на першому курсі.

Прагнучи глибоко оволодіти наукою, Борис не задовольняється вивченням тієї чи іншої дисципліни лише в межах програми. Він систематично поглиблює свої знання, опрацьовуючи самостійно додаткову літературу, монографії і журнальні статті. Борис глибоко

усвідомив, що завдання нашої науки і, зокрема фізики,—служити народу, сприяти дальшому розвитку народного господарства, що забезпечує піднесення на вищий рівень матеріального і культурного блага нашого суспільства. Щоб бути справжнім спеціалістом-фізиком, щоб внести і свій вклад в багатющу скарбницю радянської науки, Борис щільно поєднує теоретичні знання з практикою, з експериментальними дослідженнями.

З особливим захопленням відноситься він до лабораторної роботи, до конструкцій приладів, до створення нових установок. І часто, коли затихають розмови в університеті, коли більшість студентів уже пішли додому, Бориса можна побачити в лабораторії, виконуючим самостійні складні дослідження.

Серйозно і вдумливо працює Борис і над вивченням марксистсько-ленінської теорії, розуміючи, що вона необхідна для успішного оволодіння будь-якою галуззю науки.

Заслуженим авторитетом користується Борис на факультеті. Він—один з кращих студентів факультету, відмінник, який має активну участь у громадському житті факультету. Великою повагою ставляться товариші до Бориса, як до хорошого, щирого і чуйного товариша.

В. ПРОДАН, студент III курсу фізико-математичного факультету

КОМСОМОЛКА ЄФІМОВА

«У людини повинно бути все прекрасне: і лице, і душа, і одяг, і думки».

(А. П. ЧЕХОВ).

Скільки хороших людей, простих, відкритих і скромних ми зустрічаємо в житті. Треба тільки придивитись, і побачиш їх — молодих, енергійних, які живуть натхненним життям радянської людини. Такі чудові радянські люди зустрічаються всюди: в школі і в вузі, на заводі і фабриці, на колгоспних безкраїх полях, в забіє.

Багато таких людей є і на нашому курсі. Я хочу розповісти про одну з кращих наших студенток, комсорга IV групи (II курсу) Ріту Єфімову. Ріта поступила на хімфак нашого університету після відмінного закінчення фармацевтичного технікуму. Скромність, дерзан-

ня і енергія, палке бажання вчитись — ось риси, що характеризують Ріту.

На звітно-виборних групових зборах. Ріта була одностайно обрана комсоргом. З гарячим завзяттям взялась Ріта за роботу. Наполегливою працею, щирістю і відвертістю вона зуміла, при активній допомозі товаришів, домогтись того, що колектив IV групи став найміцнішим, найкращим на II курсі.

Міцна дружба, створена на основі взаємної поваги і довір'я, на основі вимогливості і принциповості товаришів, є основною рисою нашого колективу.

Велику увагу приділяє Ріта навчанню. Прийшовши в університет, Ріта багато відстала з математики від своїх одно-

курсників, що закінчили десятирічку. Але вона не розгубилась перед труднощами і тільки не відстала від друзів а вийшла на I курсі в числі відмінників.

Про всі прекрасні риси Ріти важко коротко висловитись, тим тяжче говорити про неї без колективу. Адже Ріта одна з кращих в групі хороших людей, і це особливо приємно. Хочеться від усього серця побажати Ріті і далі в навчанні і житті бути такою скромною, простою і чуйною до товаришів. Комсомолка Ріта буде справжнім спеціалістом. Вона оправдає довір'я партії народу.

Ф. МАШЕВИЧ, студентка II курсу хімічного факультету.

НАГАДУЄМО ПРО ВИЗНАЧНУ ДАТУ

Всім відомо, що 14 травня 1865 року в Одесі було засновано університет. І тому кожен скаже, що автор даної замітки бажав нагадати, що в травні місяці 1955 року ми будемо відмічати 90 роковини з дня заснування нашого рідного університету. Це так. Але все ж таки хотілось би поговорити про те, як ми готуємось до цієї дати та чим збираємось відмітити її. Ось тут то дехто і замислиться. А й справді. Відомо, що до 25-х роковин університету виїшла солідна праця професора Маркевича, маємо непоганий збірник і до 75-ї річниці, але чи буде такий збірник і до 90 роковин? Це ще питання. Подібний сумнів викликається у нас тим, що за останні роки вчені нашого університету майже не розроблюють питань, пов'язаних з історією нашого університету. Нам поки відомо тільки дві теми, які опрацьовуються в цьому напрямку, це—«Роль Одеського університету у розвитку вітчизняної біології» (проф. І. С. Лебедев, М. М. Ільєнков та Т. М. Гольд), та—«Місце Одеського університету у розвитку вітчизняної славістики» (М. В. Павлюк та М. І. Кириченко). Обидві ці теми ґрунтуються на матеріалах «Бібліографічного словника», який на протязі багатьох років складали наукові працівники нашої фундаментальної бібліотеки. Бажано було б, щоб кожна кафедра познайомилась з матеріалами цього словника і прийняла активну участь в загальній розробці історії нашого університету. Корисно було б, щоб і наукова частина виділа в загальноуніверситетському плані почесне місце цій тематичі і прямила роботу таким чином, щоб не тільки професорсько-викладацький склад, але й аспіранти і навіть студенти обирали теми для своїх ісертацій, наукових та дипломних ем (а може й курсових робіт), крім питання з багатогранної історії нашого університету.

В цій почесній роботі значне місце має посісти і загальноуніверситетська газета.

Всі ми гаряче любимо наш рідний Одеський державний університет і тому, гадаємо, що наступна дата в його житті буде зустрітута не тільки призначенням ювілейної комісії а засіданням вченої ради, але і солідними науковими працями на честь його.

М. В. ПАВЛЮК, кандидат філологічних наук.

НАША ПОДЯКА

Тамара Шербань працює в ашій ідальні чотири роки. За цей час праці вона одержала більше тридцяти подяк.

В дні високого підйому боротьби за максимальне завоювання поступово зростаючих матеріальних і культурних потреб нашого суспільства Тамара Шербань своєю амовіданою працею сприяє іконанню цього великого і почесного завдання.

Від імені наших студентів речеться ще раз подякувати амарі Шербань за її добровісну працю.

КУПУЙТЕ ОБЛІГАЦІЇ!

З кожним роком зростають ади студентів до ошадної аси 8/0140, яка знаходиться в ашому університеті. За період 1 січня 1953 року по 25 вєсня 1953 року кількість вклав збільшилась на 658 тисяч рбованців. Число вкладчиків ільшилось на 106 чоловік. а цей час сплачено касою астам на державних позиках 0 тисяч карбованців. Всього ачачено 3800 вигравів. В тому аслі на 3% позиції сплачено 0 тисяч карбованців. За цей а сплачено три великих ашаші: один на 25000 крб і два а 10000 крб.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

БЕЗ НАДІЇ СПОДІВАЮСЬ

— Не думайте, дорогі друзі, що я така вже песимістка, коли повторюю ці слова! Якщо і з вами це траплялось, то ви щось подібне теж говорили, можливо, в іншій формі. А трапилась звичайнісінька річ, яка так часто повторюється в нашому університеті.

Ми часто чуємо на зборах, на літучках, в розмовах між студентами слова: «Використовувати доцільно час, не витратити марно жодної хвилини».

Але коли ми при допомозі партійної, комсомольської організації та викладачів боремось проти марнотратництва часу, то у нашому університеті є і така організація, яка сприяє марному витрачання часу. Це—наша адміністративно-господарська частина, а очолює цю АГЧ Сергій Михайлович Фомін.

Ось приклад, подібний до дуже багатьох, які трапляються частенько.

18 вересня о 3 годині дня я прийшла в нашу ідальню. Ідучи, я думаю собі: «Швидко пообідаю і негайно ж за роботу, щоб не витратити даремно час...» В такому оптимістичному настрої захожду до першого залу. Черги немає! Швиденько підходжу до меню, щоб вибрати щось смачне і калорійне, але... мені байдуже відповідають:

— Нічого нема.

Виходить так, що ідальня тільки на словах студентська... Але поки студенти закінчать лекції, то ідальня уже встигає обслужити всіх відвідувачів, тільки не студентів. Про студентів тут не турбуються.

Я аж розгубилась: чи годинник відстав, чи я втратила всяку орієнтацію в часі! Адже ідальня працює до 5-ї години! А зараз, якщо вірити своїм власним очам, тільки 3 години.

Знову ж таки мріючи про раціональне використання часу, я пішла

до другого залу ідальні. — Ого! та тут зовсім чудово, адже всі страви в меню є та ще й висококалорійні!

Купила талони і чекаю. Щось не подають. Думаю, якась затримка. А так, як я була оптимістично настроєна, то ніяк не йшли з голови слова: «Хто жде, той дождеється». Так повторяла я ці слова рівнісінько півтори години, тобто, до 4 год. 30 хв. Нарешті подали мені борщ і тут же повідомили, що гслюбців— немає, і взагалі вже нічого нема. Та раптом на обличчі офіціантки промайнув промінь радості і вона хутко зникла, і, негайно повернувшись, щось таке «висококалорійне» принесла мені в тарільці, що й не збагнеш, що воно за «блюдо». А називається — по-їхньому—це «блюдо» «картофельник». Але цей «картофельник» так почорнів, що втратив всяку схожість з картоплею.

Тепер вам зрозуміло, що після даремного півторогодинного чекання на смачний і висококалорійний обід невільно згадаєш «contra spem spero»—сподівалась раціонально використовувати час, але—без надії.

Дорогі друзі! Дозвольте мені від імені тих, з ким трапляється подібне, запитати Сергія Михайловича Фоміна, а разом з ним голову профкому Володимира Петровича Дроздовського і їхній громадський контроль, чи довго ще ми безнадійно будемо сподіватись на нормальну роботу ідальні, чи не пора нашим шановним товаришам Фоміну і Дроздовському подумати про студентів, залишивши хоч на годину свої кабінети? А пора вже потурбуватись на ділі, а не на словах, обіцянках, в інформаціях та резолюціях...

В. П'ЯНОВА, студентка II курсу філологічного факультету.

ТВОРЧА ЗУСТРІЧ

Нещодавно на запрошення кафедри української мови та літератури відбулася зустріч викладачів, аспірантів і студентів з найстарішим львівським письменником, сучасником І. Я. Франка, Дамсом Яковичем Лук'яновичем.

Письменник розповів про окремі факти життя, поділився

спогадами про видатного поета-революціонера. З великою увагою слухачі прослухали прє три особисті зустрічі Лук'яновича з І. Я. Франком.

Зустріч відбулася в теплій і дружній обстановці.

В. ЛЕВИНЕЦЬ, студент I курсу філологічного факультету.

ПО ГУРТОЖИТКУ

Недавно редакція газети «За наукові кадри» провела рейд по гуртожитку по вул. Пастера, 29.

В більшості кімнат, де ми побували, нас зустрічали чистота, затишок, робоча обстановка.

Ось кімната № 49 (староста т. Москаленко), в якій живуть дипломанти історичного факультету Гусарова, Винчурська, Аріз, Пешкова. Дбайливо і акуратно заслані ліжка. На тумбочці радіоприймач. В вільний час можна послуhati музику, хорошо відпочити. Дівчата подружили між собою, в кімнаті склався хороший студентський колектив.

В кімнаті № 103 (староста Н. Кононко), живуть студентки хімічного факультету, кімната чисто, охайно прибрана, ніжні живі квіти надають їй ще більшого затишку. Але тут ми почули і скарги на нашу адміністративно-господарську частину. Студентки цієї кімнати розповіли, як зустрів їх т. Фомін. Приїхавши в Одесу, вони звернулись до проректора по АГЧ т. Фоміна, щоб взяти дозвіл на поселення в гуртожиток, але він їм спокійно відповів: «Мені немає діла, що ви

приїхали, відправляйтесь до готелю. Немає місць, бо ще не закінчено ремонт». Таке бездушне відношення до студентів нічим не можна виправдати. Та чи ж не з ласки нашої адміністративно-господарської частини затягнуто ремонт?

Ми побували в багатьох кімнатах, які справили на нас хороше враження.

Ось хоча б кімната № 95. Тут живуть першокурсниці хімічного факультету. В кімнаті створено хорошу робочу обстановку.

Але поряд з хорошими кімнатами є й такі, куди просто соромно було заходити. Особливо це стосується кімнати № 21, де живуть першокурсниці історичного факультету Голубова, Збрижська, Поліщук, Осадчук, Івліва, Шишкіна.

Важко розповісти про неохайність цих студенток. Просто не віриться, що студенти можуть бути такими неохайними.

Черговою була Голубова, яка й відзначилась найбільшою неохайністю. На зім'ятому ліжку — ціла купа незвичайно брудних курячих яєць. «Чи не інкубатор тут завели?», подумали ми. На тумбочці—клаті паперу, розсипана сіль, на дру-

ТВОРЧИСТЬ МОЛОДИХ

ТАЙНА ГОЛУБОГО ОЗЕРА

(ЛЕГЕНДА)

Разбит привал. Костер потух,
Лишь уголь стынет под золою.
Всю ночь легендою такою
Нас волновал седой пастух.
Когда Кавказ до неба поднимался,
И только тучи шли через него,
В кругу семьи, у царства своего
Кавказский царь охотой

развлекался.
И Ада, дочь его, на скакуне
За раненым оленем ускакала.
Вдруг пастуха-красавца увидела,
Он за горой сидел на валуне,
Залюбовалась Ада пастухом,
Сошла с коня, к огню костра

присела.
В ее глазах, как в небе голубом,
Задумчивая звездочка блеснула.
А ночь туманом опускалась с гор,
Пастух наполнил пиалу пустую...
Лишь горы помнят этот разговор,
Лишь эхо повторяет поцелуи.
Так незаметно пролетела ночь,
Вот утро первой птицы прокричало,
Пора—и Ада ускакала прочь,
И вечером вернется обещала.
На поиски давно ушли отряды,
Уже сменился ярким днем рассвет,
Испуган царь, а дочери все нет,
Зовут, зовут и не находят Ады.
И вдруг она въезжает на дворец!
К ней целый двор навстречу

выбегает,
От радости заплакавший отец,
Обняв ее, со скакуна снимает.
Он провожает в комнаты ее,
И нежно гладя волосы рукою,
Волнуясь говорит: «дочка моя,
Тебе доступно счастье быть женою
Того, кто всех богаче и сильней,
Пред ним трепещут тысячи

народов.
Персидский царь просит руки
твоей
Прислал послов из самых знатных
родов!»

Зажглись глаза большие голубые,
Услышал царь решительное «нет!»
«Молчи!»—сказал он дочери в

ответ,—
«Взгляни на эти волосы седые»...
«Отец, отец! я пастуха люблю»,—
У ног царя упав, шептала Ада.
«Я лишь благословения молю,
Почета и богатства мне не надо».
Пастух у сабли радостный сидит,
Но почему-то сердце бьет тревогу.
Он слышит топот кованых копыт
И быстро выбегает на дорогу...
Любимой нет—ее отец, отряд...
Пастух чуть-чуть оторопел вначале:
Куда ни кинься, войны стоят,

Как палачи, с холодными мечами.
И вдруг взвился короткий царский
меч,

Упал пастух, затрепетало тело,
А голова, скатившаяся с плеч,
Открыл глаза, на палача глядела.
«Люблю!—слыхать в кровавой
пене губ,—

Вот эти губы Ада целовала!»
Царь приказал в ущелье сбросить
труп.

Где озеро холодное сверкало.
А тело, пав на камни под скалой,
Могучим дубом сразу обернулось,
И протянувши ветви над водой,
Своей листвою озера коснулось.

Тоскует Ада, сидя под замком,
Сбегают жарко слезы по ресницам;
Ей гнев отцовский изданна знаком,
И Ада за любимого боится.
Вошел отец со свитою своею,
Остановился у дверей сердитый.
Кровавый меч показывая ей,
Сказал: «тебя не отберет убитый!»
Но голубые девичьи глаза
Известие как-будто осушило:
«Ты не отец, пускай моя слеза
Не окропит цветов твоей могилы;
Ты не отец, ты не любил меня...
И как я эти руки целовала...»
Бегом во двор и, прыгнув на коня,
Не оглянувшись, в горы поскакала.

Скакун летел знакомою тропой.
Вот озеро, вверху следы отряда...
И дуб зеленый, шелестя листвою,
Склоняясь, прошептал: «ты...

поздно, Ада».
Последний шаг. Внизу блестит
вода.

«Прости, любимый мой, за
опозданье!»

А дуб ветвями звал ее: «сюда!»
И Ада подчинилась приказанью
Вода плеснула. Раздалась волной.
На дно царевну плавно опустила.

Необычайной вдруг голубизной
Всю воду что-то снизу осветило.
Смотрела молча девушка со dna
Влюбленными глазами голубыми...
Вокруг темнели горы. Тишина.
Лишь дуб тихонько шепчет

что-то имя.

И суждено вот так все дни
подряд

Красавцу-дубу к озеру склоняться.
Глаза влюбленной воду голубят
И все не могут им налюбоваться.

В. ДОМРИН.

гій тумбочці—гора начищеної картоплі. Одяг неохайно кинутий на ліжко.

Хіба може бути мова про яку-небудь роботу у цій кімнаті? Вважаємо, що ні. Дивує те, що ні комсомольська, ні профспілквова організації до того часу не поцікавились цією кімнатою. Забув історичний факультет про першокурсників, а говорили про роботу з ними багатенько таки...

Під час рейду постуило ряд скарг на АГЧ і коменданта гуртожитку. В цьому році, як ніколи, затягнули ремонт, а потім і поселення в гуртожиток. Комендант гуртожитку не цікавився влаштуванням студентів у кімнатах. Для одних кімнат було видано тумбочки, дзеркала, графіни, портрети, а для інших—нічого. Дивно, як міг не подумати комендант про побут дипломантів тих факультетів, які перебували на практиці?

Від багатьох студентів поступили скарги на нашу ідальню, яка не задовольняє їхніх потреб. В ідальні обслуговують довго, часто продають талони, а потім попереджують, що цих страв уже нема. Часто між офіціантками та подавальщицею здійснюється сварка. Особливо обурливо поводить себе

подавальщиця Вальчук. На вимоги офіціанток швидше обслуговувати, вона спокійно відповідає: «хай ждуть, мені поспішати нікуди». Вальчук, мабуть, думає, що не вона тут для студентів, а студенти для неї.

Багато скарг поступило і про те, що часто вранці нема води. Щоб умитись, треба з другого, з третього поверху бігти вниз, у двір. До цього часу господарська частина не подбала, щоб були окремо чоловічі і жіночі умивальні.

Провівши рейд, ми прийшли до висновку, що наша господарська частина і профком халатно, байдуже відносяться до побуту студентів.

Коли під час ремонту гуртожитку і ідальні побутовий сектор профкому т. Муслімова сказала т. Фоміну, що в деяких кімнатах ще незакінчено ремонт, т. Фомін відповів просто: «Я знаю, а коли знаю, значить роблю». В тому, що т. Фомін знає про всі вказані недоліки, ми не сумніваємось, цікавити нас одно, чому він «знає, а не робить» ніяких кроків, щоб ліквідувати вказані недоліки? Це дуже цікавить всіх студентів!

В. о. редактора М. В. ПАВЛЮК.